

Отже, природокористування в системі економічної безпеки – це комплексність, пріоритетність стратегічних цілей над тактичними, мінімізація суспільних та правових ризиків, можливість оперувати десятиліттями використання ресурсу. Це зовсім інший процес, ніж той, що був описаний у минулому столітті, бо залежність світової економіки від природного ресурсу знижується, а ефективність його використання переходить від площини сировинної до площини асиміляційної, рекреаційної, бальнеологічної, туристичної тощо.

Головна думка даного дослідження – показати значущість природокористування в системі міжнародної економічної безпеки. Уміння правильно використовувати свої природні ресурси – основа сталого розвитку кожної держави, а отже, й світового співтовариства загалом.

Список літератури:

1. Економічна безпека в умовах глобалізації світової економіки: [колективна Е45 монографія у 2т.]. – Дніпропетровськ: «ФОРМ Дробязко С.І.», 2014. – Т.1. – 466 с.
2. Управління міжнародною економічною діяльністю: навчальний посібник / Новицький В.С., Бойцун Н.С. / К.: Інститут світової економіки і міжнародних відносин НАН України, 2010. – 615 с.
3. Чепеленко А.М. Екологічна безпека як основний пріоритет сталого розвитку економіки і міжнародної безпеки / А.М. Чепеленко // Вісник Донецького університету економіки та права. – 2013. - №2. – С. 40-45.
4. Чернега О.Б., Іваненко І.А НАТО та система міжнародної безпеки [Текст]: навч. посіб. / О.Б. Чернега, І.А. Іваненко; М-во освіти і науки України, Донец. Нац. Ун-т економіки і торгівлі імені М. Туган-Барановського, Каф. міжнар. економіки. – Донецьк: [ДонНУЕТ], 2009. – 228 с.

Анна БЕРЕЖНЯК

Відокремлений підрозділ Національного університету біоресурсів і природокористування України «Ніжинський агротехнічний коледж», м. Ніжин

ІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНИ У СВІТОВЕ СПІВТОВАРИСТВО: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

Проблема інтеграції України у світове співтовариство є актуальною. При цьому мається на увазі, що мова йде про економічне зближення з розвинутими країнами, про використання їхнього досвіду і переваг господарської взаємодії з ними в інтересах розвитку економіки України. Метою є обґрунтування особливостей інтеграції України у світове співтовариство та виявлення практичного значення інтеграційних процесів для економіки країни.

При інтеграції України у світове співтовариство, мова йде не про вступ держави в світове господарство, вона завжди була і зостається його учасником, а про активізацію її економічної взаємодії з іншими країнами з метою використання переваг міжнародного поділу праці для прискорення подолання відставання від країн - лідерів в розвитку економіки і добробуту населення. [1, с. 90-94].

Сучасне світове співтовариство - це 226 самостійних держав і народів, великих і малих, які перебувають на різних ступенях історичного та культурного розвитку, що належать до різноманітних суспільно-економічних систем. Це й держави, що розвиваються, розвинені індустріальні капіталістичні країни Європи, США, Канада та Японія, й багато інших країн, що визволились з колоніальної залежності і тепер йдуть демократичним шляхом розвитку.

Сучасна Україна має потужний потенціал, що складається з освіченого населення, багатих природних ресурсів, родючих земель і території, що обробляє. Але українська економіка заснована на застарілих сільськогосподарських об'єднаннях і занепадлій, неефективній індустрії. А для того, щоб держава стала конкурентоспроможною в Європі та в світі, більшість підприємств повинна бути демонтована і замінена новими, що випускають складне устаткування та електроніку.

Багато часу знадобиться Україні на перекваліфікацію сільського населення, розвиток управління, банківської та біржової систем. Вирішити ж проблеми можливо тільки з

залученням іноземного капіталу, використання досвіду передових країн Заходу, входженням України без обмежень в народногосподарські зв'язки із зовнішнім світом. [2, с. 16-17].

В Україні ще не вдалося створити національну економічну систему, що забезпечила б прогресивний розвиток держави, її незалежність у формуванні і здійсненні внутрішньої і зовнішньої політики, у розвитку цивільного суспільства, що відповідало б сучасним світовим стандартам.

Причини кризового розвитку економіки України можна поділити на 2 групи: загальні для всіх постсоціалістичних країн і зумовлених специфічними особливостями України.

До першої групи можна віднести:

- органічну неспроможність планової економіки ефективно використовувати досягнення науково-технічного;
- вкрай зношене устаткування;
- рівень енерговитрат на одиницю промислової продукції перевищує в декілька разів показники розвинутих країн.

Специфічними для України являються наступні обставини:

- висока питома вага підприємств воєнно-промислового комплексу;
- досить тісні виробничо-технічні коопераційні зв'язки українських підприємств з підприємствами інших республік колишнього СРСР [3, с. 3-12].

Найскладніша проблема на шляху інтеграції України у світове співтовариство – це формування нового працівника. Але це ще недостатньо усвідомлене не лише громадськістю, а і уряд. Для того, щоб розв'язати цю проблему, треба розвивати освіту, охорону здоров'я, проводити відповідно соціальну політику та інші види соціально-економічної діяльності.

Відстоювання права кожним народом на вибір шляху розвитку, вирішення докорінних проблем країн, що розвиваються, в процесі реорганізації світового економічного порядку – шлях суспільного прогресу[4, с. 35-41].

Отже, інтеграція в сучасну світову економіку – це тривалий процес, який вимагає вироблення довгострокової економічної політики, що враховує історичні і господарські особливості кожної конкретної країни, тенденції НТП і світогосподарських зв'язків. Її реалізація складається в структурній перебудові економіки, підвищенні конкурентоспроможності її галузей, суттєвої перебудові форм і методів господарських зв'язків, у поступальному русі вперед у напрямі більшої відкритості економіки.

Список літератури:

1. Астапов К. Умови стабільного розвитку економічних систем в сучасному світі // Проблеми теорії та практики управління. – 2010. – №2. – С. 90-94.
2. Веригін Н. Вступ до СОТ: реальність і перспективи. //Меркурій.- Березня 2011.- С. 16-17.
3. Іванов Н. Виробничий потенціал України: стан, проблеми розвитку // Економіка України.- 2010.- № 2.- С. 3-12.
4. Спіцин А. Орієнтири економічного зростання //Економіст.- 2010.- № 10.- С. 35-41.

Оксана БУЛКОТ

Київський національний університет ім. Тараса Шевченка

СУЧАСНІ ГЛОБАЛЬНІ ФІНАНСОВІ ЦЕНТРИ У СВІТОВІЙ ЕКОНОМІЦІ

У сучасній глобальній економіці фінансова активність міжнародних суб'єктів господарювання переважним чином зосереджена у глобальних фінансових центрах. Глобальні фінансові центри формуються у результаті агрегування перманентних потоків фінансових чинників в глобальному масштабі. Тобто, розвиток окремого міста в якості міжнародного фінансового центру залежить від стану його конкурентоспроможності з точки зору поєднання таких чинників як, розвиток інфраструктури фінансового ринку, потенціал зростання, наявність потужної підтримки з боку промисловості, дотримання міських стандартів обслуговування, і вплив факторів економічного середовища. В епоху економічної